

Законът на моя страна

Миналото лято отидохме на море ~~с~~ другите деца от дома. Един ден се оправихме за плаж. Много деца влязоха в морето и спасителът ни свиреше да излизат. Тогава госпожата от дома ни каза на Гомо и на мен да идем да им помогнем спасителя ково да внимаваме. И ние тръгнахме да тичаме, но обаче той ни казв а нима да влизате. Ние двамата с Георги побикахме още спасители, защото той не можеше да се справи сам в тази ситуация. След малко всички беге наред и децата излязоха от водата госпожата от дома ни поздрави защото постъпихме правилно.

Гендма Успале ја прелане ше 40
Улишата. Кошата короше мого
Брзо. аз скоуих ја му по мого
да прелане, обадих се на
подишката, ~~и~~ за ја губам
по форо.

Закохът на моя страна

Един ден отивах на училище и пред кощата в селото ни видях как бабите и дядовците стоят и гледат за пенциите си. Запомних една баба, която имаше бастун и трудно стоеше на краката си. След като свърших училище и се прибрах в къщи в парка до нас тази баба стоеше на една пейка и плачеше. Отидох при нея, за да ѝ помогна. Тя веднага ми разказа, че отиваще до магазина, за да си купи някои неща и когато излезнала двама мъже ѝ нападнали, взели торбите и парите, които са ѝ останали. Тя каза също, че няма нищо за ядене, а била много гладна. Веднага се обадих в полицията и разказах всичко. Полицията веднага дойдоха и на камерите пред магазина видях какво се е случило. Заловиха тези двама мъже до половин час и върнаха всичко на бабата.

Закопът на моя страна.

Преди няколко месеца реших да отида да магазика, който е в центъра на нашето село. Точно преди да вляза вътре, видях пари на земята. Взех ги и ги дадох на продавачката вътре. Тя веднага провери на камерите, кой точно ги е изпуснал. Оказа се, че е Тито Увак, който работи в нашата шопинг. Тя ми се обади и ми върна паричките. В дощът, в който живея, като ми разказах, ме похвалиха. А на следващият ден, самият Тито Увак дойде при и ми благодарил сърдечно. Поиска да ме възнаградят финансово, но прецених, че няма нужда, защото добротата е по-важна от парите.

На страната на закона или законът на моя страна

/ECE/

Законът е невидимата рамка, която поддържа обществото в равновесие. Той не е просто сбор от правила, написани в книги и кодекси, а жива система, която отразява ценностите, стремежите и моралните принципи на една нация. В моята страна законът е призван да бъде стожер на справедливостта, гарант за ред и защитник на правата на всеки гражданин.

На първо място, законът съществува, за да осигури ред. Без ясно установени правила обществото би изпаднало в хаос, където силният диктува, а слабият е лишен от защита. Законите определят границите на допустимото поведение и създават усещане за сигурност. Те ни дават увереност, че има институции, които ще защитят нашите права и ще накажат несправедливостта. В този смисъл законът е основата, върху която се изгражда доверието между хората и държавата.

Но законът не трябва да бъде възприеман само като средство за наказание. Той има и възпитателна функция. Чрез него обществото показва какво обществото счита за правилно и какво - за недопустимо. Законите насърчават честността, отговорността и уважението към другите. Когато гражданите осъзнаят значението на закона и го спазват не от страх, а от убеждение, тогава обществото достига по-високо ниво на развитие.

Въпреки това съществуват предизвикателства. Един от най-големите проблеми е разминаването между закона и реалността. Понякога справедливостта не се постига напълно, а доверието в институциите отслабва. Това води до усещане за безсилие и несправедливост сред хората. Затова е изключително важно законът да се прилага еднакво за всички, независимо от власт, положение, богатство. Само тогава той може да бъде истински справедлив.

Друг важен аспект е, че законът трябва да се развива заедно с обществото. Времената се променят, появяват се нови технологии, нови морални дилеми, нови обществени отношения. Законите не могат да останат непроменени. Те трябва да бъдат адаптивни, за да отговарят на нуждите на съвременния човек. Това изисква мъдрост, отговорност и диалог между гражданите и законодателите.

В крайна сметка законът на моя страна не е просто система от - той е отражение от нашето разбиране за справедливост и ред. Той показва кои сме ние като общество и към какво се стремим. Истинската сила на закона не се крие само в неговата строгост, а в неговата справедливост и доверие. Защото един закон е силен, не когато плаши, а когато вдъхва уважение и чувство за правота.

лас

НА СТРАНАТА НА ЗАКОНА ИЛИ ЗАКОНЪТ НА МОЯ СТРАНА

/ЕСЕ/

Скоро се сдобих с лична карта. И в този момент аз се почувствах пораснала. Както аз, така и много от моите съученици решихме, че това е преломен момент, от който нататък ще може сами да вземаме решения и ще може да се справяме с трудни ситуации, както в училище, така и в живота. След един случай на насилие над момиче на моята възраст обаче, дълбоко се замислих, дали наистина сме готови да приемем и се справим с предизвикателствата на съвременния живот-живот пълен с изкушения, агресия, липса на уважение и толеранс. Точно в тази възраст- 14-15 години, ние тинейджърите, любопитни да опитаме от всичко попадаме в капана на така наречените зависимости. Залети от прекалено много информация в социалните мрежи, от контактите с по-големи ученици, от липсата на родителски контрол, много лесно може да прекрачим границата на позволеното. В нашето училище преди две седмици ни прожектираха филм с реални герои, зависими от наркотиците. Това, което видях ме потресе и ме накара да се запитам: Нима има хора, които продават тази отрова с ясното съзнание, че убиват, бавно и сигурно? И макар, че аз живея в малък град, и тук се срещат хора, които използват и разпространяват наркотици. Както споменах, пътя на тези субстанции не е много дълъг и труден. В наше време информацията пътува бързо- в социалните мрежи, на улицата, сред приятели, даже и в училище. В стремежа си да приличаме на някого или да привлечем внимание към себе си, приемаме от тези вещества, от които първоначално ни става „готино“ или „бунтарско“, докато усетим, че сме ударили дъното. Други ученици посягат към тях, за да избягат от проблемите в дома, в училище, да замаскират емоционални състояния или пък от любопитство да опитат „само веднъж“.

Училището също е място, където може да се упражни натиск върху някого-ако се почувстваш „различен“, ако не те вписват в групата на лидерите ти също решаваш да станеш един от тях. И как може да стане това? – Като бъдеш безпардонен, като се друсаш и правиш куп забранени неща.

Според мен голяма роля за изграждането на един характер е семейството. Когато на детето му липсва внимание, подкрепа, пример за подражание, то много лесно може да попадне в неподходящата компания. Там се чувства забелязано, значимо. Посягайки към наркотиците се опитва да потуши бунта в душата си. После идва момента, когато искаме да се освободим от капана на тази зависимост. Но дали това е толкова лесно? В много случаи сме вече болни- физически и психически- разрушени органи, увреден мозък, проблеми с паметта и концентрацията. А пропуснатите мечти и възможности, загубените любови, пропилените красиви моменти? Тях сме ги загубили безвъзвратно. И освен физическите и психически проблеми ни връхлитат и допълнителни такива- социални конфликти, проблеми с полицията, загуба на приятели, пълно игнориране от обществото.

Може ли да помогнем на хора, зависими от наркотиците? Според мен-да. Първото нещо е да приемем този човек като част от нас. Да говорим честно и открито. Трябва да го убедим, че има нужда от лечение, за да промени начина си на живот и мислене. Да помолим родителите на тези деца да разговарят с тях с разбиране и любов. И ако може да променят своите навици- да намерят подходящи занимания, хоби, да се отдадат на спорт или да се занимават с изкуство. Нека тези

дейности дадат рестарт и нов смисъл в живота на зависимите, нека им предоставят нови възможности, нови запознанства и приятели, които ще ги подкрепят и обичат. Също така е важно да предположим тези хора да споделят, да признаят за проблема си, защото в повечето случаи хората с пороци не признават, че ги притежават. Нека потърсим съдействието на учителя, психолога, родителя. Не е грех да търсим спасение. Отърсвайки се от един порок, който ни е обсебвал и определял живота ни, ние ставаме НЕзависими и идентични. И ако днес в XXI век сме максимално свободни в изборите си на житейска позиция и лична реализация, то не бива да забравяме, че изкушенията ни дебнат от всеки ъгъл. И за да сме личности, които градят своето бъдеще трябва да спазваме законите на РБ, както и неписаните морални такива- семейните и християнски ценности, уважението и зачитането на човека срещу нас, самоуважението и вярата в доброто.

„Бъди, какъвто си !“ - тази житейска философия нека бъде водеща за всички нас.

Защита от домашно насилие есе

Домът в нашето съзнание е символ на святост. Той е мястото, където затваряме външния свят, за да бъдем себе си. Но за хиляди хора по света и у нас, този символ е подменен от един зловещ парадокс: мястото, предназначено за обич, се превръща в сцена на ужас. Домашното насилие не е просто частен конфликт или случаен изблик на гняв. То е системно подтисняване, физическо и емоционално запlijаване на личността. Затова темата за защитата не е просто правен въпрос - тя е борба за правото на съществуване без страх. Една от най-големите пречки пред защитата е невидимата стена на мълчанието.

Защо жертвите не си тръгват веднага?

Насилникът често използва тактики на изолация, временаване на вилна и разрушаване на самооценката. Жертвата започва да вярва, че заслужава същата си или че няма сили да оцелее сама. Помогни ѝ с психическа поддръжка. Кажй ѝ и протегни ръка: „Не си виновна. Има изход към по-добро.“

Не мога да говоря за защита, без да спомена най-уязвимите - децата. Дори когато не са директна мишена, те са „вторични жертви“. Детето което гледа как един родител наранява друг, не просто страда, то учи модел на поведение. Насилието се предава като генетичен код през поколенията. Ако не защитим днешните жертви, ние обриваме утрешните възрастни да бъдат или насилници, или потърпевши. Защитата тук е превенция. Образователните програми в училищата които учат на здравословни навици и граници, са толкова важни, колкото и полицейски запоеваци.

За да бъде защитена ефективно, тя трябва да има "зъби". Законите за защита от домашно насилие не трябва да бъдат просто листове хартия, а работещи механизми. Когато конституциите работят в синхрон, страхът на жертвата отбива на страха на насилника пред закона.

В заключение, защитата от домашно насилие е дълъг и многопластов процес. Тя изисква общите усилия на законодателя, психолога, учителя и обикновения гражданин. Домът ще бъде истинска крепост тогава, когато любовта в него е доброволен избор, а сигурността, гарантирано ~~право~~ право. Нека не даваме следващия трагичен заговор в новините, за да разберем, че защитата е споделена отговорност на всеки един от нас.

Наркотиците - тихият враг на човека

В съвременния свят наркотиците са едни от най-опасните проблеми, които засягат обществото. Те не просто разрушават здравето на човека и постепенно отнемат неговата свобода, воля и бързост. Много хора ги пощедяват, но истината е, че за краткотрайното "удоволствие" губим зависимост и тежки последици.

Наркотиците действат пряко върху мозъка. Те променят начина, по който човек мисли, чувства и взема решения. В началото всичко изглежда безобидно: любопитност, натиска от приятели или желание за бягство от проблемите. Но постепенно употребата се превръща в нужда. Човек губи контрол над себе си и започва да живее единствено за следващата доза. Последиците са тежки както за самия човек, така и за неговото семейство. Здравето се влошава, появяват се болести, психични разстройства и дори смърт. Отношенията с близките се разрушават, доверието изчезва, а живота се изпълва с мъка и страдания. Наркотиците често водят и до престъпления, защото зависимият е готов на всичко, за да си набави веществото.

Важното е да се реши как наркотиците ще решават проблемите - те ги задълбочават. Истинската сила на човека е да казва "Не" когато е изправен пред изкушението. Подкрепата от семейството, приятелите и обществото също играе ключова роля в преузнаването от този опасен път.

В заключение, наркотиците са тих враг, който разрушава живота отвътре. Борбата срещу тях

запита с информираност, отговорност и силен
характер. Всеки човек има избор - и този избор
може да определни неговото бъдеще

ЕСЕ

Наркотиците - държане и разпространение, като част от престъпленията против народното здраве и против околната среда

В днешно време наркотиците са един от най-опасните проблеми в обществото. Те не засягат хората, които ги употребяват, а и всички около тях. За това държавите на наркотици се смята за сериозни престъпления против народното здраве и околната среда.

На първо място, наркотиците вредят на здравето на хората. Те могат да предизвикат тежки заболявания, зависимост и дори смърт. Когато някой разпространява наркотици, той помага повече хора да започнат да ги използват. Това означава повече болни, повече сиротани и повече разрошени семейства. Дори държавите на наркотици не е безобидно, защото то помага тяхното разпространение.

Освен това, наркотиците са свързани с престъпност. Хората, които ги разпространяват, често нарушават закона закона и печелят пари по незаконен начин. Така те вредят на обществото и създават несигурност. За това законите са строги и наказват тези дейности, за да защитят хората.

Малко хора се замислят, че наркотиците вредят и на природата. Производството на наркотични вещества често включва използването на токсични химикали, които замърсяват почвата, водите и въздуха. Незаконните лаборатории унищожават еко системи, изсичат гори и оставят след себе си дълготрайни щети. Това води до увреждане на околната среда и засяга нивото на хората и нивото.

Важно е ние младите хора да знаем за тези опасности. Всеки трябва да направи правилния избор и да не постъпва към наркотиците. Борбата с този проблем изисква съвместни усилия от страна на държавата, институциите и всеки отделен гражданин. Профилактика чрез образование, информираност и по-специално е също толкова важна, колкото и наказателните мерки.

Младше хора треба да бъдат насърчавани да правят осъзнат избор и да разбираат последиците от своите действия.

Защита от домашно насилие

Болка. Става ти толкова позната, се вече не боли. Пребрнала се е в нещо като тиха спатница - невинна, но винаги там. И не, не говоря за онази болка, когато паднем и опустим коляното си. Нито за онази в сърцето, когато любим човек си тръгне. Говоря за болката, присиена от човек, който някога си наричал "сродна душа". От човек, който се води твой близък. А присветичето ми темч повесе от отсъствието.

Странно е как хората наричат това "домашно насилие". Според мен то е капсула. Капсула, в която си заговорен и дори не разбираш кога си спрял да дишаш свободно. Не страдаш от клаустрофобия, но обидите, кръсците, напрежението те сягат върхите ти така, сякаш въздухът стезва. И дори когато всичко утихне, остава нещо. Остава тежестта. Остава страхът. Остава ти - някъде по средата. Времето минава. Но не лекува. Поне не веднага. То отнема малко по малко. Отнема увереността ти. Отнема гласа ти. Отнема сясти от теб, които дори не си осъзнавал, се губим. И най-много е отнето от сакането.

Сакането всичко да свърши.

Сакането току нџ да не се случ.

Сакането да стане по-добре.

Но напрежението винаги остава.

И дори да си тръгнем... страхът не си тръва от теб. Той остава. Скрил. Тих. И когато някой поблчу том когато усетим гняв отгореца - той се връща. Напомня ти кара те да се свичаш, дори когато вече си свободен. Това е най-тежкото. Се не можеш да добравим. Но можеш нещо друго.

Можеш да разпознаеш болката в судците оси. Можеш да подходи река на някого, който още е в капсула.

Можеш да бъдеш гласът който ти си нямам. Да помогнем най някога да излезе от тъмнината, дори когато той не вижда светлина.

Защото такава винаги има.

Винаги има избор.

Може би не избирам как запосва всичко. В началото винаги изглежда красиво - като приказка. Но избирам дали да останеш когато видиш първите признаци на неваксение. Избирам дали да млесим. Или да се изправим.

Всџк човек има право на живот. Истински живот. Без страх. Без обиди. Без болка.

И ако някога си бил в тази капсула - запомни това:

Силата е в момента, в който кажеш "стига".

В момента, в който спреш да сакам.

В момента, в който избереш себе си.

Защото никой няма правото да те рџдушава - нито с думи,

ниго е присвѣтне.

И никакоя "любов" не струва цената на собствения ти живот.

Ты не си създаден да оцеляваш в суровия свят.

Ты си създаден да живееш.

И когато направил тази крачка - дори най-малката - не просто излизаш от капаната.

Ты се връщаш към себе си.

А това е началото на свободата.

„На страната на закона или законът на моя страна“

/есе/

В живота на всеки човек идва момент, в който трябва да избере – да застане на страната на закона или да се опита да направи така, че законът да застане на негова страна. На пръв поглед тези две позиции звучат сходно, но всъщност между тях се крие дълбока морална разлика, която определя не само поведението ни, но и ценностите, които носим.

Да бъдеш на страната на закона означава преди всичко да приемеш, че съществуват правила, които важат за всички. Това е изборът на честния човек – онзи, който не търси пролуки, не изкривява истината и не поставя личния си интерес над общото благо. Законът в този случай не е враг, а опора – нещо, което създава ред, сигурност и справедливост. Да застанеш на негова страна означава да поемеш отговорност за действията си и да уважаваш границите, които обществото е изградило.

От другата страна стои изкушението законът да бъде „на моя страна“. Това често означава не толкова да следваш правилата, колкото да ги тълкуваш така, че да ти бъдат удобни. Понякога хората се опитват да заобиколят закона, да го използват като инструмент за лична изгода или да оправдаят действията си с формални аргументи. Тук вече не става дума за справедливост, а за надхитряне – за това кой ще намери по-умел начин да извлече полза.

Истинският въпрос обаче не е само в избора между тези две позиции, а в разбирането защо правим този избор. Ако човек вярва, че законът е справедлив и създаден в името на общото добро, той естествено ще бъде на негова страна. Но ако законът се възприема като нещо чуждо, наложено и несправедливо, тогава се появява желанието той да бъде „приспособен“ към личните нужди.

Затова може би най-правилният път не е просто да избираме между двете, а да се стремим към общество, в което законът е едновременно справедлив и човечен. В такъв свят няма да има нужда да го огъваме според себе си, защото той ще отразява нашите най-добри качества – честност, уважение и отговорност.

В крайна сметка изборът остава личен. Да бъдеш на страната на закона изисква смелост и почтеност, докато да търсиш законът да бъде на твоя страна често е по-лесният, но и по-рисковият път. Истинската сила на човека се проявява не в това да надхитри правилата, а в това да живее достойно в рамките им.

Тема: Телесна Повреда (Чл. 128 - Чл. 135 от НК/Сл.

Телесната неприкосновеност е основно човешко право, защитено от НК на Република България. В чл. 128-135 се уредват престъпленията, свързани с прикосаване на телесна повреда, като те се разграничават според тежестта на увреждането.

Телесната повреда представлява увреждане на здравето или нарушаване на нормалното функциониране на организма. Законът разделява три основни вида - тежка, средна и лека.

Тежката телесна повреда (Чл. 128) се характеризира с трайни и сериозни последици, като загуба на органи, обезобразяване или опасност за живота.

Средната телесна повреда (Чл. 129) е значително увреждане като съставлява или продължително разстройство на здравето.

Леката телесна повреда (Чл. 130) се изразява в болка или временни нарушения без трайни последици.

В чл. 131-135 са предвидени по-тежки наказания при умышлено или обително, като извършване на деянието по хитро или подбуди, от повече мяза или истрашно дълбочинно мяз.

В заключение, чрез тези разпоредби законът защитава здравето на гражданите и осигурява справедливо наказание според тежестта на извършеното деяние.

Хулиганството и престъпленията против общественния ред – където е възможно, границата между свободата и отговорността.

/есе/

Обществен ред е невидима рамка, която позволява хората да живеят заедно. Там, където е възможно, обществен ред не се състои само от закони и правила, обществен ред включва и взаимно уважение, самоконтрол и чувство за отговорност към другите. Когато рамката се наруши, хаосът се разпространява и тогава се появяват престъпления срещу реда и спокойствието, а хулиганството е едно от най-видимите. Аз виждам как без взаимно уважение всичко се разпада.

Хулиганството не е просто лошо поведение или кратко избухване на емоции. Хулиганството умишлено пренебрегва установените правила и открито пренебрегва обществото и неговите ценности. Груби действия, обиди, агресия и вандализъм нарушават спокойствието на гражданите и създават усещане за несигурност. Хулиганството има не само правен, но и силен социален и морален характер, където е възможно. Като човек, живеещ в този град, аз виждам как хулиганството разрушава спокойствието на нашите улици.

Престъпления срещу общественния ред, записани в Наказателния кодекс, включват различни прояви, от малки нарушения до сериозни деяния, където е възможно деяния заплашват сигурността на хората. Престъпления подкопават доверието в реда и в закона. Когато престъпления не се наказват, се появява усещане за безнаказаност. Усещането за безнаказаност подтиква разпространението на престъпления.

Тревожното е, че хулиганството често се появява сред младите. Причините са различни, липсва контрол, околните оказват натиск, желанието да се докаже се превръща в проблем, а последствията се подценяват. В такива случаи наказанието е важно, но превенцията и възпитанието са също от значение. Където е възможно, семейството, училището и цялото общество трябва да изграждат уважение, толерантност и отговорност.

Аз виждам, че свободата е основно право за всеки човек, но свободата не е безкрайна. Истинска свобода живее само там, където е възможно да не се нарушават правата и спокойствието на другите. Точно тук се появява граница, а хулиганството прекрива тази граница. Хулиганството заменя свободата с произвол, а хулиганството превръща личната изява в агресия.

Борбата с престъпленията против обществен ред изисква не само ефективно прилагане на закона, но и активна гражданска позиция. Човек трябва да прилага закона, където е възможно, и да се включи активно. Човек носи отговорност за спокойствието и сигурността в своята среда. Отговорността изисква човек да не остава безразличен към нередностите, да уважава другите и да бъде пример за поведение.

Накрая, хулиганството и другите престъпления срещу обществения ред не са само правни понятия – те показват състоянието на обществото. Където е възможно, ценностите се укрепват и чувството за отговорност у хората се засилва, а редът става по-стабилен. Законът може да наказва, но истинската промяна започва отвътре с осъзнаването, че всеки от нас е част от обществото и носи своя дял за неговото спокойствие.

Отвличане и противозаконно лишаване от свобода (чл. 142–142а от НК)

В съвременното общество свободата на личността е една от най-висшите ценности. Тя е основно човешко право, гарантирано както от морала, така и от закона. В този контекст престъпления като отвличането и противозаконното лишаване от свобода представляват тежко посегателство не само върху физическата неприкосновеност на човека, но и върху неговото достойнство, сигурност и право на избор. Именно затова законодателят е предвидил строги наказания в чл. 142–142а от Наказателния кодекс.

Отвличането се характеризира с насилствено или измамно извеждане на дадено лице от мястото, където се намира, против неговата воля. Това деяние често е съпроводено с други престъпления – заплахи, изнудване или дори насилие. Особено тревожно е, че в много случаи жертвите са уязвими – деца или лица, които не могат да се защитят сами. Именно тази уязвимост прави престъплението още по-тежко и морално укоримо.

От своя страна, противозаконното лишаване от свобода се изразява в ограничаване на правото на свободно придвижване на дадено лице без законово основание. Това може да се осъществи чрез заключване, задържане или други форми на принуда. Макар на пръв поглед да изглежда по-малко тежко от отвличането, това престъпление също има сериозни последици за психиката и живота на пострадалия. Лишаването от свобода, дори за кратък период, може да доведе до страх, травма и загуба на чувство за сигурност.

Общото между тези две престъпления е, че те накърняват едно от най-фундаменталните човешки права – свободата. Те разрушават доверието между хората и създават усещане за несигурност в обществото. Ето защо законът не само ги криминализира, но и предвижда по-тежки наказания при утежняващи обстоятелства – например когато деянието е извършено спрямо малолетно лице, с особена жестокост или от организирана група.

От морална гледна точка, тези престъпления са дълбоко осъдителни. Те показват пълно пренебрежение към личността на другия човек и неговите права. В свят, в който се стремим към демокрация и защита на човешките права, подобни деяния са недопустими и трябва да бъдат строго санкционирани.

В заключение, отвличането и противозаконното лишаване от свобода са тежки престъпления, които засягат основите на човешката свобода и сигурност. Законът ясно показва тяхната обществена опасност чрез строгите наказания, които предвижда. Но освен правната рамка, е важно и обществото като цяло да осъзнава сериозността на тези деяния и да съдейства за тяхното предотвратяване. Само така можем да изградим среда, в която свободата и достойнството на всеки човек са реално защитени.

Затворът в една доза: Когато „свободата“ те прави роб на закона

Темата за наркотиците е клише. Чуваме я в училище, от родителите, в новините. Навсякъде. Затова, когато седнах да пиша това есе, първата ми мисъл беше: „Пак ли това?“. Но после се замислих защо точно на мен, като десетокласничка, ми се струва толкова изтъркано. Може би защото всички ни говорят „това е лошо“, но никой не ни обяснява наистина какво губим. Затова аз няма да пиша за вредата върху здравето – всички знаем какво става с дрогирания мозък. Искам да пиша за нещо много по-ценно, което губим, когато посегнем към „белия прах“ или „зелената трева“. Искам да пиша за свободата.

На нашата възраст свободата е всичко. Искаме да сме независими, да решаваме сами, да опитваме всичко. И точно тук е най-голямата ирония. Когато някой си помисли, че е „много свободен“, защото е взел доза, той всъщност прави първата крачка към своя най-жесток затвор. И не говоря само за пристрастяването. Говоря за закона.

Много от нас не си дават сметка, че Наказателният кодекс на Република България не е просто купчина хартии в някой сейф. Той е жив и ни засяга пряко. Членовете от 349 до 356 ясно казват: държането и разпространението на наркотици е престъпление. И законът не се интересува от това дали ти е било любопитно, дали приятелите ти са го направили или дали просто искаш да „избягаш от проблемите“.

Представете си ситуацията: една „забава“, една цигара марихуана, една проверка на полицията. И всичко приключва. Вместо диплома, получаваш криминално досие. Вместо университет, получаваш условна или дори ефективна присъда. За една вечер, за една фалшива представа за свобода, ти зачеркваш всичко, което си градил години

наред. Ти преставаш да си „на страната на закона“. Ти ставаш негов враг. И законът, колкото и да си мислим, че е несправедлив, има едно основно свойство – той е по-силен от теб.

Аз искам да живея в държава, където „законът е на моя страна“. Но това не става автоматично. Това е двустранен процес. За да бъде законът на моя страна, аз първо трябва да съм на негова страна. Трябва да го „познавам и спазвам“, както казва мотото на този конкурс. Защото законът не е създаден, за да ни ограничава. Той е създаден, за да ни защитава. Той защитава правото ми на живот, на здраве, на сигурност. И когато аз го нарушавам, посягайки към наркотиците, аз не само вредя на себе си, но и на обществото, в което живея. Аз се отказвам от защитата, която законът ми предлага.

За мен свободата не е в дозата. Тя е в знанието. Тя е в силата да кажеш „не“, когато всички казват „да“. Тя е в това да си наясно с последиците и да избереш пътя, който няма да те вкара в затвора – нито в физическия, нито в този на пристрастяването. Моето есе не е просто текст. То е моето обещание. Аз избирам да познавам и спазвам закона. Аз избирам свободата да бъде господар на живота си. И знам, че това е единственият начин законът винаги да бъде на моя страна.

Есе на тема: Управление на МПС след употреба на алкохол или наркотични вещества.

Управлението на МПС след употребата на алкохол или наркотични вещества в България и не само е много сериозен проблем. Това е недопустимо и опасно както за шофьора, така и за всички останали. Когато човек употреби алкохол или наркотици, неговите реакции се забавят и той не може да мисли и прецени ясно. Това означава, че в някои ситуации шофьорът може да не реагира навреме. Например ако на пътя изкочи човек или друг автомобил, водачът може да не натисне спирачките навреме и да се стигне до катастрофа. В най-лошия случай може да има и смъртни случаи. Шофьорът както може да навреди и на себе си, така и на околните. Това може да промени и много злучи съдби.

Според мен алкохолът и наркотиците като цяло не са хубави неща и не трябва да се приемат без знание дали ще шофираш след това, или не. Те вредят на здравето, променят поведението на един човек и често го карат да взема лоши решения. Много млади хора започват да ги използват без дори да разбират колко опасни могат да бъдат те. Друг проблем е че алкохолът и наркотиците забавят и замъгляват зрението. Също така те вредят и на здравето и човек, когато ги употреби и след това шофира това той рискува не само неговия живот, но и този на околните.

Смятам, че не трябва да се управлява МПС след употребата независимо дали на алкохол, дали на нарко-

Тъй като това може да доведе до тежки последици. Най-доброто решение е да не употребявате такива вещества или ако сте употребили да не се казвате за волана, за да се запазят все повече и повече животни

Тормозът и неговите муча в нашето съществуване

Мислехме във време, в което постоянно се говори колко сме модерни, колко сме напреднали и как светът става все по-добро място за обитаване. Тоне така ни казват по телевизията и в уличните. Но ако се огледаме по-внимателно, ще видим нещо съвсем различно, плашещо и ужасно. Колкото и да е странно, ние сме слепи за една местостка реалност, която се случва тосно пред очите ни. Всеки ден стотици, даже хиляди хора са подлагани на огромен стрес, насилие и пълно неуважение. Обществото ни сякаш е болно от липса на съзубствие и тосно заради това жертвите стават безбройни.

Истината е, че насилието не избира и няма прѳавила. То отдавна не се случва само на жените, въпреки, че те много често понасят най-тежките удари в семейството. Днес жертва може да бъде абсолютно всеки - от най-малкото дете до възрастния човек.

Наситите, по които хората се нараняват и тормозат един друг, стават все по-плашещи и обркващи.

Когато чуем думата "насилие", първото нещо, за което се сетяме е боят. Това е физическият тормоз, който остава синини по тялото, сгупени веши и се всегда с просто око. Всъдски знаем колко е страшно това. Но според мен по-опасен е психическият тормоз. Той не остава

следи по кожата и никой лекар не може да го превърне, но буквално срива човека отвътре. Обидите, подциравките, постоянното викане и омаловажаване на това, което съществаш са страшни неща. Когато някой непрекъснато ти повтаря, че за нищо не ставаш, че ти си виновен за всичко или че без него си никой, това бавно убива самоубийството ти. По този начин се същават събди и се прекуват безброй животни на хора, които просто губят себе си.

И тук се стига до нещо още по-ужасно, за което много малко се говори. Понякога жертвите на системен тормоз са толкова смаякани, отчаяни и безпомощни, че психиката им просто не издържа. Когато видят, че никой не им помага и че няма как да спрат насилника с думи, те не видват друг начин да се защитят, освен чрез физическа сила или бой. И тогнo тогава стават най-големите трагедии. Из опит просто да спрат болката и да се спасят, тези хора могат да наранят сериозно насилника си. Из резултат на това се стига до загуба на повечеки животни.

Живей като сме в интернет ерата и всекки сме постоянно в телефоните си, тормозът бързо намери нов начин да съществува. Живей се премести в социалните мрежи и днес го наричаме кибертормоз. Жива е нещо, което ние, учените, виждаме почти всеки ден. В интернет,

скрити зад фалшиви профили или просто пред екраните си хората си позволяват да бъдат истински любовници. Деца и възрастни биват обиджани и нападани пред всеки в коментарите. Гускат се вдигат слухове, споделят се снимки с цел подигравка и се пишат унизителни заплахи на личности свободенция.

Най-страшното е, че от този тортиз няма къде да излязеш - той те преследва.

И тук искам да кажа нещо друго много важно. Във всеки достъпен видеомач как някой стои отстранен и се присмива на жертвата. Въздух хора си мислят че са много силни и че на тях никога не може да им се случи. Докато те самите не са на мястото на страдащия, те просто не усещат колко много боли.

Ако трябва да бъдем честни, тогава се случва всеки ден тук, в Твитър.

Сякаш сме станали шампиони по това да не си помръбваме преста за нищо. Колко пъти сме били по новитите за момичета, които са били пребивани или нападани от бившите си приятели, и как всеки всеки са били пуснати, но никога не е извикан полицая?

В уеблицията също е пълно с примери - деца биват мажани и подигравани в коментарите, а много често възрастните или казват, че това са "детски работи" или просто се правят, че не видят.

Плохо тук се крие големата "сила на свидетеля", за която рядко се замисляме.

Свидетелите са онези хора, които стоят от страни и гледат. Често страхът ги спира да помогнат - страхът да не станат следващата жертва или да не си създават проблеми. Но истината е, че именно тяхната намеса или дори един анонимен сигнал могат да спасят човешка съдба. Когато мълчим пред лицето на тормоза, ние всъщност даваме на насилнишка власт и сигурност, че няма да бъде наказан.

В заключение можем да кажем, че тормозът има много лица, но най-страшното му лице си остава нашето безразличие. Всички ние сме отговорни за средата, в която живеем, учим и израстваме. Законите съществуват на хартия, но от нас зависи да ги превърнем в реалност чрез нашата съвестност и смелост. Нека спрем да бъдем просто мълчаливи свидетели и да започнем да бъдем хора, които си подават ръка. Защото утре в беда може да бъде всеки един от нас.

"На страната на закона"

Имало едно време царство, в което законите не били просто думи, написани на хартия, а основа на живота. Те стояли изписани на площада, за да напомнят на всички, че редът и справедливостта зависят от тях. Повечето хора ги славели, защото вървали, че така защитават не само себе си, но и другите. Но имало и такива, които смятали, че законът е пречка, а не защита.

В това царство живеел Николо - обикновено момче, което все още търсело мястото си в света. В училище го учили, че законът е еднакъв за всички, но той често се питал дали това наистина е така. Съмненията му се засили в деня, когато неговият най-добър приятел решил да наруши правилата.

Всичко започнало на пазара. Приятелят му предложил да вземат нещо, без да го платят, убеден, че това е нещо дребно и без значение. Николо се поколебал. В него се сблъскали две неща - желанието да остане верен на приятеля си и усещането, че това е несправедливо. Той отказал, но останал да наблюдава.

В началото наистина няколко последствия. Това дало смелост на приятеля му, а скоро и други започнали да правят същото. Малкото нарушение се превърнало в навик, а навикът - в проблем. Терювците започнали да чуват, станали по-недоверливи и по-строги. Цените се вдигнали, а хората започнали да медат един на друг с подозрение.

